

Ret til at faa den Rente, som Pengene ere værd, hverken mere eller mindre. Dernæst er denne Post efter mit Skøn ikke kalkulatorisk, men en bestemt Bevilling, som Regeringen efter mit Skøn er forpligtet til at administrere efter. Det er ganske vist kedeligt, at den højtærede Minister har en anden Opfattelse, men det er mit Haab, at vi skulle komme til Forstaaelse herom i Fremtiden. For det tredje antydede jeg, at tidligere har Renten i en lang Række af Aar været fastsat paa Finansloven til 4 pCt., skønt man meget vel havde kunnet faa baade 4½ og 5 pCt. Jeg er vis paa, at enhver baade her og i det andet Ting vilde have fundet det urigtigt, hvis Regeringen havde prøvet paa at faa højere Rente end de 4 pCt.

Ogsaa med Hensyn til Bevillingen paa § 26 til Kødeksportens Fremme kan jeg i meget være enig med det ærede Flertal, men der er dog adskilligt, hvori jeg maa være uenig med det. Jeg kan være enig med det i, at der er al mulig Opfordring til at træffe hurtige og energiske Foranstaltninger i saa Henseende. Derimod kan jeg ikke være enig med Flertallet i dets Frygt for, „at den Maade, hvorpaa Maalet tænkes naaet ved Hjælp af den nævnte Bevilling, vil vise sig ganske ufyldstgørende“. Jeg er heller ikke enig med Flertallet, naar det siges: „Ved denne Ordning vil det efter Flertallets Overbevisning være umuligt at skabe en i Udlandets Øjne betryggende Garanti for, at de Købvarer, der udføres her fra Landet, ubetinget ere sunde og gode Varer.“ Jeg tror, at de trufne Foranstaltninger ville være i Stand til at skabe en saadan Garanti. — Jeg kan heller ikke være enig med Flertallet, naar det siger, at det, der her gøres, „gaar mere i Retning af at støtte de bestaaende Slagterier end at støtte Landbruget under de truende Vanskeligheder.“ Saa vidt jeg kender Forholdene, i alt Fald for Jyllands Vedkommende, ere de der ordnede meget tilfredsstillende, og der er heller ikke Tale om at støtte de bestaaende Slagterier. Der er jo ogsaa indkommet forskellige Andragender fra Aalborg og Randers og maaske andre Steder, uden at man dog har taget noget Hensyn til disse, men givet Bevillingen til 3 Slagterier i Frederikshavn, Esbjerg og Kolding. Det første tager navnlig Sigte paa Udførsel til Norge, dog ogsaa til andre Steder; det i Esbjerg tager Sigte paa England og det i Kolding paa Tyskland. Jeg tror, at det er en meget god Ordning. — Derimod kan jeg være enig med Flertallet i dets Slutningsbemærk-

ning, hvori det udtaler „den Forventning, at Landbrugsministeren, naar det viser sig, at den paatænkte Anvendelse af det foreslaaede Beløb ikke fyldstgør Landbrugets berettigede Krav, hurtig og resolut vil foranstalte, hvad der i saa Henseende er nødvendigt“. Jeg skal dog hertil tillade mig at knytte et Par Bemærkninger. Paa Finanslovens § 18 findes der under II. a., 15 f. en Post: „Udgifter vedrørende Indførsel af Husdyr og Udførsel af disse og fersk Kød“. Denne Post deles i 1 og 2, og 2 omfatter: Andre Udgifter, der anslaaes til 30,000 Kr. Det er en kalkulatorisk Post, og saafremt det maatte anses for nødvendigt at overskride den, har Ministeren selvfølgelig Lov dertil. Jeg vil i saa Henseende minde om en Aftale, der er truffen mellem en tidligere Minister og Folketingets Finansudvalg, som den højtærede Landbrugsminister nok kender, og som gaar ud paa, at han skal have fuldstændig Frihed over for en saadan Bevilling. Skulde det derfor vise sig, at de her trufne Foranstaltninger til Kødeksportens Fremme ikke ere tilstrækkelige, og der indtræder Forhold, der hurtig nødvendiggøre yderligere Foranstaltninger, er det en Selvfølge, at Ministeren ikke blot har Ret, men ogsaa Pligt — det mener jeg — til at træffe yderligere Foranstaltninger i saa Henseende. Jeg er overbevist om, at baade dette og det andet Ting vil være villigt til at give ham den fornødne Efterbevilling.

Med Hensyn til Militæruddgifterne finder jeg det overflødigt at gentage mine tidligere Bemærkninger. Historien er jo kort og godt den, at Flertallet ønsker at komme højere op, medens Mindretallet vil længere ned, det er jo Summen af det hele. Det ærede kongevalgte Medlem (Hedemann) udtalte, at det ikke var bevist, at andre Formaal her i Landet led under de store Militæruddgifter. Det tror jeg dog, at vi have givet Bevis for baade her og i det andet Ting Gang efter Gang. Landbruget lider, og det trænger til Støtte paa forskellig Vis. Dog, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, jeg tror ikke, det behøver yderligere Bevis. — Det ærede kongevalgte Medlem talte dernæst om Kasernebevillingerne og deres Sammenhæng med de ekstraordinære Bevillinger paa Krigsministeriets Budget paa § 26. Jeg skal i saa Henseende henvise til, hvad jeg oplyste sidst, at Ordføreren i det andet Ting ikke blot i 1895, men hvert Aar senere, ogsaa i 1898, har betonet dette, at det, at vi maa tage et skønsomt Hensyn til disse Kasernebevillinger, ikke er saaledes at for-